

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 564 יום ה' 13 בינואר 2011

השבוע בגיליון

ועדת הכספים: אישור ראשוני לרפורמה במיסוי מקרקעין // הוראת שעה במע"מ – דיווח דו חודשי ב- 2011

עדכונים מהשטח

תקדים: ניתן לעקל כספים בבנק עד גובה מסגרת האשראי

מאמר
פסיקה

מ"ה – משרדי יועצי המס ניצלו מתביעה כתוצאה מהתיישנות //
מע"מ – הרמת מסך "אוטומטית" בגין הוצאת חשבוניות פקטיביות //
מ"ה – סמכות המרכז לגביית קנסות לפי פקודת המיסים גביה.
פרשת עובדים זרים חדשה: "אינטרמן" // 1,442 רו"ח חדשים – שיא שנתי //
סיטונאות שחורה?! // הרחבת תחולת חיסון עו"ד – לקוח

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

ועדת הכספים: אישור ראשוני לרפורמה במיסוי מקרקעין

את הליך רישום הנכס בטאבו על שמו של הקונה. עתה, יבטיח התשלום לקונה, את השלמת העסקה וכי העברת מלוא התמורה בעד הנכס, תיעשה רק כאשר הנכס נקי מחובות מס.

במסגרת הדיונים בוועדה, הושגו מספר פשרות עם רשות המיסים, בינהן – רוכשי דירות ישלמו 15% על דירות שנקנו לפני 2001 ו- 7.5% על דירות שנקנו לאחר 2001, מוכרים שלא יעמדו בזמני הדיווח על העיסקאות, יחויבו בקנס של 200 ₪ על כל שבועיים איחור במקום 400 ₪ - 500 ₪, כפי שדרשה רשות המיסים וכן בניגוד לעמדת זו האחרונה, תחולת החוק תהיה החל מה- 31.3.2011 ולא מה- 1.1.2011.

במהלך הדיון עלו מספר הסתייגויות של חברי הוועדה, של לשכת עורכי הדין ושל התאחדות הקבלנים. רוב ההסתייגויות נבעו מהחשש, שמא הרפורמה תביא לסיבוך עסקאות הנדל"ן ותיצור מתחים בין הקונים למוכרים. עוד ציינו המתנגדים להצעת החוק, שזו עשויה להוביל לניצול לרעה של המנגנון החדש ע"י מוכרים, בכך שיידרשו מהקונים לשלם את מלוא התמורה בעד הנכס, חרף התשלום ששילמו במקומם, בגין מס השבח.

הוועדה אישרה את הצעת החוק פה אחד, אך האישור מותנה בהצבעה חוזרת עקב בקשת רביזיה ע"י יו"ר הוועדה, ח"כ משה גפני (יהדות התורה). לאחר שתאושר סופית, תועלה לאישור בקריאות שנייה ושלישית במליאת הכנסת.

ביום 10.1.2011, אישרה ועדת הכספים רפורמה במיסוי מקרקעין, לפיה רוכשי דירות ישלמו 15% מסך התמורה בעד העסקה ישירות לרשות המיסים (במקום למוכר), בגין מס שבח, בתוך 25 יום ממועד החתימה על העסקה. השינוי נועד לקיצור הליכי רישום בעלות הרוכש על הנכס, אך יחד עם זאת, נותרת החבות במס שבח על המוכר. האישור הסופי יינתן לאחר הצבעה חוזרת שתתקיים בוועדה.

כזכור, הרפורמה הוגשה לראשונה לוועדת הכספים, יחד עם חוק ההסדרים, אך פוצלה ממנו בסופו של דבר, בהחלטת הוועדה. מנכ"ל משרד האוצר, חיים שני, הציג את מטרת הרפורמה והסביר שהיא פועל יוצא, ממהלך כולל אותו מקדמת הממשלה לייעול ושיפור הביורוקרטיה הממשלתית. שני הציג בפני הוועדה ממצאים מדוי"ח הבנק העולמי, מהם עולה שישיראל מדורגת במקום נמוך בהשוואה ל'מדינות הייחוס' (מדינות ה-OECD ומדינות מפותחות נוספות) בנוגע לימערך הביורוקרטי של הרפורמה במיסוי מקרקעין נועדה לשפר את משך הזמן לרישום בעלות על נכס ולהפחתתו ל-40 עד 70 יום (כיום מגיע עד ל-150 יום).

לטענת מנהל רשות המיסים, מר יהודה נסרדישי, הרפורמה ברישום מקרקעין נועדה להיטיב עם הקונה, כיוון שעל-פי-רוב, למוכר אין אינטרס להאיץ

הוראת שעה במע"מ – דיווח דו חודשי ב- 2011

1.1.2011 ועד 31.12.2011 תקופת הדו"ח של עוסק תהיה בת חודשיים אם מחזור עסקאותיו בשנה הקובעת אינו עולה על 1,500,000 שקלים חדשים. יצויין, כי הסכום היה זהה גם בשנת 2010.

ביום 11.1.2011 פורסמו ברשומות תקנות מס ערך מוסף (הוראות שעה), התשע"א – 2011 עפ"י הוראת השעה, תתוקן תקנה 20(ג)(1) לתקנות מס ערך מוסף, התשל"ו – 1976, כך שהחל מיום

תקדים: ניתן לעקל כספים בבנק עד גובה מסגרת האשראי

מירב שחר, עו"ד *
גולדמן ושות' – משרד עורכי דין

את הבנק לאשר את מתן האשראי, מדובר בצפייה בלבד ולא בזכות שנתגבשה אך טרם מומשה. על כן נפסק בענין אלתית, כי אין לעקל כספי אשראי דוקומנטרי כל עוד זכות המוטב להפרע מן הבנק טרם נתגבשה.

◆ בפס"ד אלבס קבע ביהמ"ש, כי בין הבנק לבין הלוקוח היה הסכם מחייב להעמדת מסגרת אשראי, שהבנק היה מחויב לכבד, ומכאן שמסגרת האשראי שרירה וקיימת, וניתנת לעיקול.

בענין אלבס, מאחר שביום הטלת העיקול אצל הבנק עמד חשבון הבנק של החייב ביתרת חובה של 220,000 ש"ח, מתוך מסגרת אשראי של 220,000 ש"ח - אושר העיקול על היתרה למשיכת היתר בגובה 116,224 ש"ח, תוך קביעת ביהמ"ש, כי: "תוצאה זו מתיישבת עם שיקולי מדיניות משפטית ראויה. היא אינה חושפת את הבנק לסיכון מצד אחד, ומאידך, מביאה לאיזון ראוי בין האינטרס של הבנק כנושה לבין האינטרסים של נושים אחרים, שיכלו להיפרע מהנכסים המוחזקים על-ידי הבנק, אלמלא ניתנו לו כביטחונות", החל ממועד פס"ד אלבס, ועל אף שלעת עתה מדובר בפס"ד של בימ"ש מחוזי (ולא בימ"ש עליון), בנקים יהיו מחוייבים לתת דעתם לעניין מסגרת האשראי שניתנה ללוקוח, במידה וניתנה, ואילו בטחונות מסר הלוקוח שעומדים אל מול מסגרת אשראי זו.

◆ לאור האמור, במקרים של העמדת מסגרת אשראי ללוקוחות הבנק תעלינה שאלות מהותיות כגון אופיו ומהותו של הסכם מסגרת האשראי ו/או באם קיים סיכון באשר ליכולת פרעון של הלוקוח שכן, במקרים כאלה ובמידה והבנק התחייב להעניק ללוקוח את הזכות למשיכת יתר עקב קיומם של בטחונות, הזכות ניתנת לעיקול.

◆ יצויין כי ממועד פסק הדין יתכן ותיווצר מציאות חדשה בישראל: הדבר יקשה על חייבים, לכאורה, לנצל לרעה את המצב המשפטי שבהם בנקים יגיבו בשלילה לצו עיקול. הבנקים לא ישמשו עוד ככלי לעקיפת המחסום המשפטי (העיקול), למניעת הברחת נכסים. מאידך, קיים חשש שהבנקים ייצרו מדיניות בנקאית שתגרום להם לצמצם את מסגרות האשראי ללוקוחות, להגדיל בטחונות, ולהקשיח את התנאים ללוקוחות.

◆ בשלב זה עדיין מוקדם לדעת האם הבנק יערער על ההחלטה לביהמ"ש העליון (פסק הדין ניתן ביום 10.1.11), שכן השיקול להגשת הערעור הוא משמעותי ביותר: בשלב זה מדובר בהכרעה "מקומית", שעלתה לבנק סכום קצוב (שככל הנראה ייגבה מהלוקוח בדרך אחרת), ואילו הכרעה דומה בביהמ"ש העליון תהווה תקדים שיחייב את כל הבנקים ותשנה את התייחסות המערכת הבנקאית להעמדת אשראי ללוקוחות (לטוב או לרע).

* עו"ד מירב שחר - הינה שותפה במחלקה המסחרית במשרד גולדמן ושות' ועוסקת בתחומי הבנקאות, הנדל"ן משפט מסחרי וליטיגציה.

◆ ביום 10.1.11 ניתן פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בת"א, כב' הש' דר' מיכל אגמון-גונן במסגרת ת"א 2176/08 משה אלבס ואח' נ' בנק המזרחי טפחות בע"מ.

◆ פס"ד אלבס הינו תקדימי ומשנה את הפרקטיקה שאושרה על-ידי בתי המשפט כדבר שבשגרה עד כה, בקובעו, כי היתרה למשיכת יתר על-פי מסגרת האשראי שמעמיד בנק ללוקוח היא נכס הניתן לעיקול, עד לגובה הביטחונות שניתנו לבנק.

עסקינן בבקשת צד ג' אלבס - לאישור עיקול זמני לפי תקנה 378 לתקנות סדר הדין האזרחי. אלבס ביקש להטיל עיקול על כספים של לוקוח בבנק המזרחי (להלן: "הבנק"). הבנק הגיב לצו העיקול, כי אין כספים לעיקול עשה שהחשבון בבנק עמד ביתרת זכות במט"ח בסך של \$ 7,563 וכן יתרת חובה בעו"ש בסך של 103,776 ₪. בפועל ללוקוח הועמדה מסגרת אשראי בסך כולל של 220,000 ₪.

◆ שתי שאלות מהותיות הועמדו לדיון: האחת, האם מסגרת האשראי ניתנת לעיקול.

השניה, האם רשאי הבנק להצהיר כי אין כספים לעיקול מקום בו ללוקוח קיימת יתרת מט"ח, בשל זכויות קיזוז הנתונות לו מכוח הסכם עם הלוקוח. יצויין, כי השאלה השניה נדחתה, מאחר ובפועל לא הופעלה זכות הקיזוז הנטענת.

◆ השאלה הראשונה והעיקרית שנדונה הינה סוגייה רלבנטית שהעוסקים בתחום נאלצים לדון בה מדי יום במקרים של יצירת חובות כספיים ומאידך האפשרויות העומדות בפני הנושים לשים ידם על נכסי החייבים. ככלל, רשויות המס נוקטות, בין היתר, בהליכים ומטילות צווים לפי סעיף 7 לפקודת המיסים (גביה) אצל גורמים שלישיים וכדבר שבשגרה אצל הבנקים.

◆ עד למתן פסק הדין הנ"ל חייבים שהינם חייבים מובהקים ובד"כ ניהלו את חשבונם ביתרת חובה תוך שהם מקבלים מסגרות אשראי לפעולה בבנק, "נהנו" מן המצב המשפטי בו הבנקים, כדבר שבשגרה, מסרו תגובות כי "אין כל כספים לעיקול בחשבון" ומשכך העיקול לא הוטל ולא השפיע על הפעילות הבנקאית. בכך הן החייב והן הבנק יצאו "נשכרים". מחד, הבנק מסר תגובה מהירה מבלי להיכנס לעובי הקורה לעניין סוגיית הביטחונות של הלוקוח וזאת כל עוד לא נמצאה כל יתרת זכות בחשבון. החייב / הלוקוח גם הוא לא טרח להגיש בקשות לביטול צווי העיקול ו/או להתנגד להליך מאחר וממילא תגובת הבנק ניתנה באופן כזה שאין בה כדי להפריע למהלך העסקים הרגיל של חשבונו ו/או עסקו של החייב.

◆ בפסק דינה של כב' הש' אגמון נפל דבר בישראל, מדינה בה רוב הפעילות העסקית במשק מתנהלת ביתרות חובה ובאמצעות מסגרות אשראי.

עד למועד פסק הדין חלה הלכת אלתית (ע"א 323/80 אלתית בע"מ נ' בנק לאומי לישראל בע"מ) לפיה זכות למשיכת יתר מחשבון העו"ש בבנק אינה זכות עתידית הניתנת לעיקול משום שבהעדר עילה לחייב

משרדי יועצי המס ניצלו מתביעה כתוצאה מהתיישנות ת"א (מרכז) 18337-08-10 שאנקול בע"מ נ' סומך חייקין וש. הורוביץ

◆ **ביהמ"ש העיר**, כי העובדה שהתובעת בחרה להשיג על עמדת שלטונות המס ולנסות להפחית את חיובה, תחילה בפניהם, ולאחר מכן בהליכים שונים בפני ביהמ"ש, וכי חלף פרק זמן ארוך עד שנודע לתובעת מהו הסכום הסופי אשר יהיה עליה לשלם לשלטונות המס - אין בה כדי לעצור את מרוץ ההתיישנות.

◆ **ביהמ"ש סבר**, כי בחינת טענות הצדדים באספקלריה של השיקולים העומדים בבסיס הרציונאל של מוסד ההתיישנות כפי שהוכר בשיטתנו המשפטית, תומכים בקביעה לפיה המועד ממנו יש למנות את תחילת מועד מרוץ ההתיישנות במקרה בו נטען כי חוזה נערך תוך רשלנות מקצועית, הוא מועד חתימת החוזה, ולא מועד ביצועו. **ביהמ"ש ציין**, כי פעמים רבות עורך עו"ד חוזה אשר מימושו יכול ויתפרש על פני שנים ארוכות.

◆ **ביהמ"ש העיר**, כי טענת הנאמנות לא נזכרה בכתב התביעה, לפיכך הלכה פסוקה היא שבעת דיון בבקשה לסילוק על הסף על ביהמ"ש להניח, כי העובדות הנטענות בכתב התביעה הן נכונות ואינן שנויות במחלוקת. עם זאת, מובן כי אין לאפשר לתובע שינוי או הרחבה של חזית המריבה במסגרת תגובתו לבקשה לסילוק על הסף, ואין להתיר לו לטעון טענות עובדתיות ומשפטיות חדשות אשר לא נזכרו בכתב התביעה. משנפקדה טענת הנאמנות מכתב התביעה אין להתיר לתובעת להעלותה במסגרת תגובתה לבקשה לסילוק על הסף.

◆ **ביהמ"ש קבע**, כי לא ניתן לקבל את טענת הנאמנות. בנוסף ל"חובת הזהירות" המוטלת על עורך הדין שלא לפעול באופן רשלני העלול לפגוע בלקוחו, מוטלת על עורך הדין גם "חובת נאמנות" הדורשת ממנו שלא לפעול במכוון ובמודע תוך ניגוד אינטרסים או בניגוד לטובת לקוחו. **ביהמ"ש ציין**, כי מכתב התביעה עולה, כי התובעת טוענת שהנתבעות התרשלו ביעוץ לגבי המתווה לעסקה ובעריכת ההסכם, אך אין התובעת טוענת באופן כלשהו, כי הנתבעות פעלו כנגדה במכוון, או במצב של ניגוד אינטרסים על מנת לגרום לחיובה במס בגין העסקה נשוא ההסכם.

◆ ביהמ"ש הדגיש, כי אף אם היה נטען בכתב התביעה, כי הנתבעות הפרו את "חובת הנאמנות" המוטלת עליהן, ופעלו באופן מכוון ומתוך מודעות באופן המנוגד לאינטרס של התובעת כלקוח שלהן - לא היה בכך כדי לדחות את מועד תחילת מרוץ ההתיישנות למועד בו הנתבעות היו כופרות בחובתן לפצות את התובעת.

התוצאה:

◆ התביעה נדחתה על הסף מחמת התיישנות.

ניתן ביום 29.12.10

ב"כ התובעת: עו"ד יוסף ברוך

ב"כ הנתבעים: עו"ד יורם בר ואח' ממשרד עוה"ד כספי ושות'; עו"ד עזגד שטרן ו/או גיא ורטהים ואח' ממשרד עוה"ד ש. הורוביץ ושות'.

◆ בשנת 2010 הגישה התובעת תביעה כנגד הנתבעות בטענה, כי הנתבעות התרשלו בעת מתן ייעוץ מקצועי לעריכת הסכם אשר נחתם בשנת 2000. בהתאם להסכם רכשה חברת האם את מניותיה של התובעת מידיה של החברה האנגלית. בעקבות מימוש ההסכם, חוייבה התובעת בתשלום מס. לאחר שנקטה בהליכים משפטיים הגיעה התובעת לפשרה עם שלטונות המס. לטענת התובעת, רשלנותן המקצועית של הנתבעות אשר לגירסתה תכננו וערכו את ההסכם, היא שהביאה לחיוב המס שהוטל עליה, ואשר ניתן היה להימנע ממנו לו פעלו הנתבעות בצורה מקצועית התואמת את הנדרש מהן. לפיכך, **התובעת טוענת**, כי על הנתבעות לפצותה בסכום הכולל את סכום המס שחויבה לשלמו בתוספת גילום המס על ניזקה זה המסתכמים.

◆ **הנתבעת 2** הגישה בקשה לדחייה על הסף של התביעה מחמת התיישנות. בטענה, כי מיום כריתת ההסכם ואירוע הנזק הנטען ועד ליום הגשת התביעה עברו למעלה מ-10 שנים.

התובעת טוענת בתגובתה, כי יש לראות במספר מועדים חלופיים את מועד "אירוע הנזק" כשהראשון והמרכזי שבהם הוא מועד השלמת העסקה אשר נקבע לסוף שנת 2000. בנוסף טוענת התובעת, כי השומות הוצאו לידיה רק בשנת 2004.

◆ **עוד טוענת התובעת**, כי עם התובעת 2 הם יחסי נאמנות שהופרו וזאת אם מכח ההסכם נאמנות מפורש ו/או מכללא ואם מכח "נאמנות קונסטרוקטיבית" מכח הדין ו/או "ההלכה הפסוקה", ולפיכך תחילת מרוץ ההתיישנות הוא המועד בו צד כופר בזכות של האחר מכח ההתקשרות החוזית שיצר עם הצד האחר.

◆ **הנתבעת 2 טוענת**, כי טענות בדבר קיומה של הפרת חובת נאמנות הינן בגדר הרחבת חזית אסורה, ואף אין בהן ממש מבחינה משפטית, היום שבו נולדה עילת התביעה הינו יום חתימת החוזה ולא יום ביצוע ההסכם. מועד הוצאת השומה על ידי שלטונות המס היה בשנת 2004 לא יכול להיחשב כמועד הראשון שבו נודע לתובעת על עמדת שלטונות המס לפיה מדובר בהכנסה חייבת במס של התובעת, שכן, בטרם מוצאת שומה לפי מיטב השפיטה על ידי רשויות המס מתקיימים הליכים של ביקורות, דיונים ושימועים, וזאת מכח הוראות חוק מפורשות לעניין זה הקבועות בפקודת מס הכנסה.

ביהמ"ש המחוזי מרכז – בפני כב' הש' ב. ארנון:

◆ **ביהמ"ש קבע**, כי התאריך בו נודע בפועל לתובעת על נזקה, ולפעול לשם גילויו, הינו לכל המאוחר התאריך בו הודע לה לראשונה על ידי שלטונות המס על עמדתם, תאריך אשר ללא ספק הינו קודם לשנת 2004, מועד הוצאת השומה על פי מיטב השפיטה אשר אותו הסכימה התובעת לחשוף בתגובתה.

העיתון המקצועי לענייני מסים

הרמת מסך "אוטומטית" בגין הוצאת חשבוניות פיקטיביות ע"מ 1533/09, ע"מ 1592/09 פטאפטה מחמוד וחב' פ.מ.י. נ' מע"מ.

רשאי... ביהמ"ש לא מוצא סיבה לצמצם את הפרשנות המתבקשת להוראה ע"י ב"כ המערערים.

◆ לעניין טענת ב"כ המערערים כי "הרמת המסך" בעניין הטלת כפל הקנס הוסדרה נקודתית בסעיף 106 ב' לחוק. קבע ביהמ"ש כי הוראת סעיף 106 ב' ענינה בהטלת כפל המס כאמצעי ענישה בגידרם של הליכים פליליים הנפתחים נגד החברה או מנהליה, בגין עבירות על הוראות החוק. וכי לא זהו "כפל המס" בו עוסק סעיף 50 (א) לחוק אשר איננו אלא סנקציה אזרחית במובן שנקבע לה בפסיקה. אשר על כן ההפניה וההיקש שמבקש לעשות ב"כ המערערים בין הוראת סעיף 50 (א) להוראת סעיף 106 ב' לחוק – אינם ממין העניין.

◆ ביהמ"ש דחה גם את טענת המערער, לפיה גם אם ניתן להטיל כפל הקנס על המערער אישית מכוח סעיף 50 (א) התוצאה המעשית הנובעת מכך בעניין דנן הינה, כי בפועל בגין אותן חשבוניות הוטל למעשה כפל מס כפול של פי ארבעה. זאת לאור העובדה שהמערער לקחה בכפל מס על סכומי המס נשוא חשבוניות העסקה עם בן ארי ואילו המערער אישית לקה בכפל מס על אותן ה"עסקאות" בהשתקפות הראי שלהן. כ"מס תשומות" בחשבוניות חב' חלום למערער.

◆ ביהמ"ש קבע, שאין חפיפה בין ה"עסקאות" כביכול נשוא חשבוניות העסקה של המערער שהוצאו לבן ארי לבין "העסקאות" שבחשבוניות חב' חלום למערער. הראשונות מתיימרות לבטא עבודות ושירותים שסיפקה כביכול המערער לבן ארי. והאחרות לעומת זאת משתרעות על קשת רחבה ביותר של עבודות ושירותים שסיפקה כביכול חב' חלום למערער באתרי עבודה שונים בכל רחבי הארץ. הראשונות יצרו כלי ומנגנון לקיזוז תשומות שלא כדין ע"י בן ארי (מקבלת החשבוניות) והאחרונות יצרו כלי ומנגנון דומה בידי המערער. חשיפת מנגנון כפול זה של הוצאת כספים שלא כדין מאוצר המדינה היא המצדיקה עניינית את תכלית סנקציית כפל המס באופן נפרד ביחס לכל אחד ממרכיבי אותו המנגנון.

◆ בהערת אגב ציין ביהמ"ש, כי יתכן והיה אולי מקום לשקול בחינת הפחתה חלקית של אחד מ"כפלי המס" על ידי מנהל מע"מ בגדרה של סמכותו לעניין זה על פי סעיף 100 לחוק. דא עקא, המערערים לא פנו בבקשה שכזו למנהל ואף לא העלו טענה מעין זה בערעוריהם. מכל מקום, ויהיה המניע של המערערים אשר יהיה, ביהמ"ש אינו מצא מקום בנסיבות העניין להיזקק בגידרם של ערעורים אלה לעניין זה של סמכות המנהל עפ"י סעיף 100 לחוק ואם היה או לא היה מקום או הצדקה להפעלתה (החלקית) אילו היו משנים המערערים מקו טענותיהם.

התוצאה:

◆ הערעורים נדחו

ניתן ביום 10.01.2011

ב"כ המערערים: עוה"ד תמיר סולומון

ב"כ המשיב: עוה"ד ירון פנש

◆ הסוגיה העיקרית העומדת בבסיס פסק הדין הינה, האם גם בהנחה שהחשבוניות נשוא הערעור הוצאו מבלי שבוצעו העסקאות האמורות בהן, עדיין ה"כתובת" להטלת הסנקציות בשל כך, עפ"י סעיף 50 (א) לחוק מע"מ, הינה המערער, שהיא העוסק מוציא החשבונית ולא המערער שהינו בעל החברה או שמא ניתן לחייב את שניהם.

◆ ערעור המערער (פ.מ.י) המתמקד בטיבן של חשבוניות חברת "חלום" שהוצאו למערער וקוזזו על ידי ממס עסקאותיה. בערעורו של המערער השיג המערער על חיובו, אישית, בכפל מס ובקנס בגין עשרות החשבוניות שהוציאה המערער, באמצעותו כמנהלה לבן ארי.

◆ לטענת המשיב, המערער לא ביצעה עבודה עבור בן ארי וכל אותן החשבוניות לא היו אלא מסווה לא אמיתי לעבודות ההעמסה וההובלה שבוצעו במחצבה על ידי קבלן מהרש"פ שאיננו "עוסק".

◆ טענת המערער הינה, כי המערער הייתה גם הייתה "קבלן ראשי" של בן ארי אשר ביצעה את העבודות (נשוא החשבוניות) באמצעות קבלן המשנה "חלום". המערער אינו חולק, כי למערער עצמה לא היו עובדים, לא היה ציוד העמסה או הובלה ולא היו אמצעי ייצור או עבודה משלה אולם, לטענתו חברת חלום ביצעה עבורה את כל אותן העבודות כקבלן משנה שלה.

לחילופין טען המערער, כי גם בהינתן הקביעה שהחשבוניות האמורות הוצאו מבלי שבוצעו העסקאות האמורות בהן, עדיין ה"כתובת" להטלת הסנקציות בשל כך (עפ"י סעיף 50 (א) לחוק) הינה המערער – שהיא העוסק מוציא החשבוניות, ולא המערער. לטענת המערערים, "הרמת המסך" שביצע המשיב בהטלת הסנקציות על המערער עצמו (מנהל ה"עוסק") אינה בגדרי סמכותו עפ"י סעיף 50 (א) לחוק. לטענתו, עפ"י סעיף 106 ב' לחוק – אין מקום להטלת חיוב אישי של כפל מס על מנהל חברה בגין מעשי החברה אלא אם כן הוצאו מלכתחילה השומה או החיוב על החברה וערעור החברה על כך לבית המשפט נדחה.

ביהמ"ש המחוזי ב"ש – בפני כב' הנשיא יוסף אלון:

◆ לדעת ביהמ"ש, הסנקציה שקבע המחוקק בסעיף 50 (א) מכוונת במפורש, ומלכתחילה, גם נגד מי שמתיימר לפעול שלא כדין, בשם "עוסק" על כן אין סיבה לצמצם הוראה זו דווקא ורק למקרה בו אותו ה"אדם" פעל שלא בהרשאת העוסק. הגיונה ההרתעתי של ה"סנקציה האזרחית" שבסעיף זה כוחה יפה גם לגבי מנהל מורשה של עוסק המוציא בשמו "חשבוניות עסקה" בידיעה כי לא היו עסקאות כלשהן כקבוע בסעיף 47 לחוק. משנמצא כי כל אותן החשבוניות לא שיקפו עסקאות, כמובן בסעיף 47 לחוק, ומשהרחיב המחוקק בסעיף 50 (א) את תחולת הסנקציה מה"עוסק" לשלעצמו גם על "אדם שאינו

סמכות המרכז לגביית קנסות לפי פקודת המיסים גביה ה"פ 303-09 קדוש אילה ואח' נ' המרכז לגביית קנסות ואח'

ההמצאה והדרישה מוסדרות בחוק המרכז ובתקנות המרכז, ואין בנידון תחולה לתקנות המסים (גביה). סעיף 5 לחוק המרכז קובע, כי לא יינקטו צעדים לגביית חוב לפי החוק בטרם תישלח לחייב דרישה לתשלום החוב, ואם החייב לא שילם את החוב תישלח לו דרישה נוספת. תקנה 10 לתקנות המרכז קובעת, כי דרישות התשלום יהיו ערוכות לפי הטפסים שתוספת. המדובר בהסדר ספציפי שגובר על ההסדר הקבוע בפקודת המסים (גביה) ובתקנות המסים (גביה).

♦ באותו אופן דחה ביהמ"ש את הטענה לפיה אין לתת כתב מינוי לגובה טרם משלוח דרישה ראשונה לתשלום. סעיף 3(א) לחוק המרכז קובע מנגנון שונה מזה המנוי בסעיף 4 לפקודת המסים (גביה). בעוד שבסעיף 4 לפקודת המסים (גביה) נקבע, כי פקיד מחוז ייתן כתב הרשאה לגובה לאחר שהחייב לא פעל על פי דרישה בכתב לתשלום החוב, קובע סעיף 3(א) לחוק המרכז, כי חוב שלא שולם במועדו ייגבה באמצעות גובה שמינה מנהל המרכז. גם כאן מדובר בהסדר ספציפי שגובר על המנגנון הקבוע בפקודת המסים (גביה).

♦ ביהמ"ש הגיע לכלל מסקנה, כי אין מקום לסעד הצהרתי לפיו המרכז פעל בחוסר סמכות בנוגע לגביית חוב ההוצאות. אין תחולה בעניין זה להוראות פקודת המסים (גביה) ותקנות המסים (גביה). המרכז שלח למבקש לפחות שתי דרישות ביחס לכל אחד מן החובות.

ביהמ"ש גם לא קיבל טענת המבקשים, כי בכל הקשור לעיקול הרכב, המסגרת הנורמטיבית המחייבת היא זו המנויה בסעיף 7 לפקודת המסים (גביה), שכותרתו "עיקול בידי צד שלישי". הנכס לא המוחזק בידי צד שלישי. הרכב הוחזק במשותף על ידי המבקש-החייב ועל ידי המבקשת-אשתו, בחצר ביתם המשותף. סעיף 7 לפקודת המסים (גביה) לא נועד לחול, לא על פי לשונו ולא על פי תכליתו, על נכס מצוי בחזקת החייב.

♦ ביהמ"ש ציין, כי אף ההוראה המנויה בסעיף 2(ב) לפקודת המסים (גביה) אינה רלבנטית. אמנם במקרה זה השותפות של המבקשים ברכב משתרעת על הרכב כולו, אולם אין פירוש הדבר, כי היה מקום להמציא למבקשת, בנפרד, העתק מצו העיקול, ולאחר מכן להמתין 21 עד לתפיסת הרכב. זאת משום שהוראת סעיף 7(א)2 אף היא מתייחסת למצב בו הנכס שמבקשים לעקל מצוי, פיזית, בידי צד שלישי (הגם שהבעלות בו משותפת). הרכב מצוי היה פיזית בידי החייב, ולא הייתה כל מניעה לעקלו בחצרו. המבקשים חיים יחד, והרכב הוחזק בחצר ביתם. ממילא לא היה צורך להמציא למבקשת בנפרד הודעה על עיקול הרכב.

התוצאה:

♦ התביעה נדחתה.

ניתן ביום 27.12.10.

ב"כ הצדדים: לא צוין.

♦ המבקש הורשע בהליך פלילי בביצוע עבירות מין. הוא נדון בשנת 2007 לעונש מאסר וכן חויב בתשלום פיצוי למשיבה 2.

♦ בין לבין, יום קודם למתן גזר הדין בבית משפט השלום, עתר המבקש לבג"ץ בטענה כי נפלו פגמים בהליכי החקירה שהתנהלו נגדו. העתירה נדחתה על הסף, והמבקש חויב בהוצאות המדינה.

המבקש לא שילם את הפיצוי ואת ההוצאות. גבייתם של אלה הועברה למרכז לגביית קנסות. לאחר משלוח הודעות תשלום, פעל המשיב לגביית חובות המבקש. בשנת 2008 עיקל המשיב את הרכב ברישום. המשיב שלח למבקש הודעה בדואר רשום אודות העיקול. לאחר מכן בוצע העיקול במענו של המבקש, והרכב נתפס.

עד מועד הגשת התובענה הפקיד המבקש כשליש על חשבון החוב בגין הפיצוי. בישיבה שהתקיימה, הובהר לביהמ"ש, כי חוב הפיצוי נפרע במלואו. המבקש טרם שילם את ההוצאות שנפסקו לחובתו בבג"ץ.

♦ בהליך שהתקיים אישרו הצדדים לפרוטוקול כי שני החובות – חוב הפיצוי וחוב ההוצאות – הם חוב אישי של המבקש, ולא חוב משותף של המבקשים שחזקת השיתוף עשויה לחול עליו.

♦ המבקשים טענים, כי הרכב נתפס בגין חובות שאין למשיב סמכות לגבות; הרכב הינו של המבקשת, והיא רכשה אותו מכספה. המבקשים טוענים, כי לא ניתן לגבות את חובות המבקש מרכוש המבקשת; תפיסת הרכב נעשתה שלא על פי כתב הרשאה תקין; תפיסת הרכב בוצעה שלא על פי הוראות סעיף 4 לפקודת המסים (גביה); לא הומצאה למבקשים דרישה לתשלום, לפי סעיף 3 לתקנות המסים (גביה).

בימ"ש השלום כ"ס – בפני כב' הש.מיכאל קרשן:

ביהמ"ש קבע, כי המרכז לגביית הקנסות שלח למבקש דרישות לתשלום חוב ההוצאות, והליכי הביצוע, בוצעו לאחר המועד לתשלום ההוצאות. ביהמ"ש קבע, כי ההליכים לגביית חוב ההוצאות בוצעו כדן. ביהמ"ש לא השתכנע, כי הרכב הינו רכבה האישי של המבקשת. המבקש והמבקשת אישרו כי הם מנהלים משק בית משותף מזה שנים.

ביהמ"ש הגיע למסקנה, כי אמנם נפלו פגמים בכתב ההרשאה, אולם פגמים אלה אינם שוללים מעיקרא את תוקף הליכי הגבייה שנקטו על ידי המרכז. במצב שתואר המבקשים אינם זכאים לסעד הצהרתי לפי הליך הגביה שנקט נגדם היה פגום, ולבטח לא במידה שתצדיק את בטלותו.

ביהמ"ש ציין, כי המרכז גובה אפוא את החובות שבסמכותו לגבות לפי הוראות חוק המרכז ותקנות המרכז, ובשינויים המחויבים, בהתאם להוראות פקודת המסים (גביה) ותקנות המסים (גביה).

♦ ביהמ"ש קיבל את טענת המבקשת, כי דרכי

סיטונאות שחורה !?

בימ"ש השלום בת"א, כב' השופט אביחי דורון, שחרר (ביום - 28.12.10) תחת מגבלות את דוד יוסף בן 45 ואת בנו, אסף יוסף בן 25, סוחרים פירות וירקות מתל אביב. עפ"י בקשת המעצר, אסף הוא בעל חברות שונות שפעלו בשוק הסיטונאי ובנוסף החזיק חנויות שעסקו במכירת פירות וירקות. אביו דוד, שולט בפועל ומקבל החלטות בעניינים כספיים בחברות. במסגרת טפול ענפי מקיף, של מחלקת החקירות ברשות המסים, נאסף מידע רב על סוחרים בשוק הסיטונאי של פירות וירקות. בהתאם, במשרד חקירות מס הכנסה תל אביב, נפתחה חקירה נגד שני החשודים. מהחקירה הסמויה התברר, כי בחשבונות הבנק של הבן ושל החברות שבבעלותו, הופקדו בשנים 2004-2006, למעלה מ- 40 מיליון ש"ח, אולם הוא לא פתח תיקים ברשות המסים ולא הגיש דוחות לעצמו ולחברות שבבעלותו. ב - 27.12.10 נפתחה חקירה גלויה ונערך חיפוש בבית החשוד. עפ"י הודעת הרשות, בחקירתו, רק לאחר שהוצגו בפניו ההפקדות, הודה החשוד שמקור כל הכספים שהופקדו הוא ממכירת ירקות. עוד עולה מהודעת הרשות, כי האב הודה שהוא שולט בחברות, אחראי להגשת הדוחות ולניהול הכספים של החברות, ביחד עם בנו, אך טען שחלק מהתנועות מקורן בגלגולים של שיקים כדי לשלם לספקים עבור קניות. החשודים שוחרר בערבות בסך של מיליון ש"ח כל אחד, צו עיכוב יציאה מהארץ, הפקדת הדרכון והתייצבות לחקירה ככל שיידרשו. (מ"י 10-12-46748).

הרחבת תחולת חיסיון עו"ד – לקוח

ביהמ"ש העליון, בפסק דין מקיף וחשוב של הנשיאה השופטת דורית ביניש, בסוגיית חיסיון עורך דין לקוח, קיבל את עמדת לשכת עורכי הדין, לפיה החיסיון חל עקרונית גם על מסמכים המצויים אצל הלקוח ולא רק במשרדי עורך הדין. ביהמ"ש העליון, אף קיבל את עמדת הלשכה, כי החיסיון חל על צורות תקשורת שונות בין עורך דין ללקוחו, והוא חל במידה שווה "על שיחה שהתנהלה בעת מפגש, באמצעות טלפון, דואר אלקטרוני או במדיום רלוונטי אחר". לשכת עורכי הדין הדגישה עניין זה כחיוני לפעילות התקינה של עורכי הדין ולשירות המקצועי הניתן על ידם.

פרשת עובדים זרים חדשה: "אינטרמן"

בתקופה האחרונה התנהלה חקירה סמויה רחבת היקף ע"י זרוע סער ביחידה הארצית למאבק בפשיעה הכלכלית, משרד חקירות מס הכנסה ירושלים, הרשות לאיסור הלבנת הון ומינהל האוכלוסין במשרד הפנים. החקירה התנהלה בגין חשד לביצוע עבירות של גביית כספים בסכומים גבוהים, ממהגרי עבודה, בניגוד לחוק שירות התעסוקה, נגד חברת כוח האדם "אינטרמן". ביום 10.1.11, עם המעבר לחקירה הגלויה נעצרו 12 מעורבים מכל הארץ, נערכו חיפושים בבתי החשודים ובמשרדי החברה באשקלון. על פי החשד, מהגרי עבודה מתאילנד נאלצו לשלם עבור הזכות לעבוד בישראל עשרות אלפי ש"ח. לצורך "החזר החובות הכספיים", בגין כספים שנגבו מהם שלא כדין, נאלצו מהגרי העבודה לעבוד שעות רבות עד כדי עושק ועבודות כפייה. החוק מתיר לגבות עד 3,400 ש"ח מעובד, אך בפועל, על פי החשד, נגבו סכומים שהגיעו ל- 10,000 דולר לעובד, שהתחלקו בין החברה בישראל ולחברות בתאילנד. בנוסף, בעלי החברה חשודים בהעלמת הכנסות ואי דיווח כדין לרשות המסים על הכנסות הנאמדות בעשרות מיליוני ש"ח, שקבלו ממהגרי העבודה, כאשר הכספים שנגבו הינם בחזקת "כסף שחור" שהולבן, על פי החשד, על ידי בעלי החברה וחלקו הועבר אף לחו"ל. המעורבים חשודים בשורה של עבירות, בהן עבירה על חוק שרות התעסוקה איסור גביית כספים מעובדים, עושק, עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון ועבירות לפי פקודת מס הכנסה.

1,442 רוי"ח חדשים – שיא שנתי

גידול של 21% במספר מקבלי רישיונות רואי החשבון השנה – 1,442 רואי חשבון חדשים יקבלו רישיון בהשוואה ל- 1,191 בשנה שעברה. זה שיא של כל הזמנים של המצטרפים למקצוע מאז ייסוד הלשכה לפני 80 שנה. ב- 17.1.2011 בבנייני האומה, יעניקו נשיא לשכת רואי חשבון רוי"ח קופמן ושר המשפטים פרופ' יעקב נאמן, רישיונות לראיית חשבון לרואי החשבון השטרניים, ויצרפו עוד כ- 516 רואי חשבון כחברי לשכת רואי חשבון. בכך יגיע מספר חברי לשכת רוי"ח עם המצטרפים החדשים ל- 11,997 חברי לשכה, עלייה של 307 חברים בהשוואה לינואר 2010.

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
 תל אביב 67021; טל. 03-6966416; פקס. 03-6953991
masfax@bezeqint.net

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי
 טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.